

hele Kur, som det ærede Medlem for Beile Amts 2den Valgtreds (Berg) endogsaa med en vis Begjæring anbefalede til Hjelbelse af den vestindiske Sygdom, tror jeg nu, at der maa gjøres den almindelige Bemærkning, at den er meget haard (Afbrydelse af Berg). Ja, for at bruge en folkelig Udtryksmaade vil jeg sige, at den er en Hestekur. Den vil jo nemlig foretage en fuldstændig Udrydning af alle de saakaldte usunde Planterforhold; men man ser ikke, at der saamtidig med denne Udrydning af en Del Plantere, som man maasse ikke bryder sig videre om, vil foregaa meget store Formuestab for en stor Mengde Mennesker. Man maa jo nemlig ikke bilde sig ind, at Forholdet i Vestindien er dette, at der sidder saa og saa mange Plantere, der hver har sin Prioritet af Statskassen, og at dermed er Forholdet færdigt. Nei, de vestindiske Plantager ere beheftede med en stor Mangfoldighed af Prioriteter, smaa og store, hvoraf de aller fleste ingenlunde tilhøre formuende Folk. Der er mange Enker og Faderløse, hvis hele Formue er et Par Tusind Dollars, der staa i en saadan Plantage temmelig usikkert (Afbrydelse af Berg); de faae vel ikke altid Renten af den, men den staar der dog, Kapitalen er ikke tabt. Alt dette foreslaar nu det ærede Medlem os at faae „fejlet ud“. Vel, dersom Nødvendigheden bød det, sli det være; men det ærede Medlem har været meget langt fra at paavise, at nogen Nødvendighed bød det, og han oplyste os selv om, at det var en Methode, der kunde ventes at ville paaføre Statskassen meget betydelige Tab. Han oplyste, hvilke overordentlige Tab Statskassen har havt ved sine vestindiske Prioriteter. Alt, hvad Staten gjorde, sagde han os, var forbundet med Tab: at laane ud var forbundet med Tab, at kjøbe var forbundet med Tab, at sælge var forbundet med Tab; Statskassen kunde stille sig, hvorledes den vil, den taber paa alle Maader. Jeg tror ogsaa, at det ærede Medlem kan til Støtte for denne Anskuelse anføre ikke saa faa Exempler af de mange Oplysninger, som han har modtaget. Men det synes dog at være en underlig Maade, som det ærede Medlem har valgt at anbefale den Fremgangsmaade paa, nemlig at vise, at Staten har i høj Grad Tab ved at overtage Eiendommene for de i dem indestaende Prioriteter. Hvad angaar den Anvisning, som det ærede Medlem (Berg) og tilbids ogsaa det første Mindretal, men dog navnlig Mindretallet under Nr. 2, har givet paa, hvorledes Ministeriet skulde gaa frem, naar Plantagerne i Vestindien kom til Auktion, og Staten altsaa maatte overtage dem for sine Prioriteter, da tror jeg, det maa erkendes, at til den Art Hjælp behøver Regjeringen ganske vist ikke i mindste Maade Repræsentationens Medvirkning. Dette Forhold vilde jo være ganske det Samme, som naar en af Statens Prioriteter her i Danmark kom under en saadan kritisk Situation, at Regjeringen maatte tiltræde den Eiendom, hvori Priori-

teten stod. Dertil behøves der ingen Bevilling af os; Regjeringen er ligefrem efter sin hele Stilling forpligtet til at træffe de Foranstaltninger, som ere fornødne i den Henseende, og den Del af Mindretallets Betænkning, som gaar ud paa at beskæftige sig med, hvorledes Staten i sin Egenkab af Prioritetsseier vil have at opføre sig i Vestindien, har altsaa ikke den mindste Betydning med Hensyn til den Hjælp, som vi her skulle yde. Under den foregaaende Behandling fremkom der fra forskjellige Sider den Tanke, at Den kunde faae Hjælp herfra under en Form, som nærmede sig til den, som vi kjennte fra vor egen Krigsstaadeserstatning baade efter Krigen 1848—50 og efter Krigen i 1864. I og for sig kunde der gjøres forskjellige vægtige Indvendinger imod at følge denne Vej, men dersom det forøvrigt skulde vise sig at finde nogen Tilslutning, saa kunde man vel komme ud over denne Betænkning og finde en Form, som tillod at bruge ogsaa denne Methode. Tanken om at vælge Formen af en Krigsstaadeserstatning har rimidlertid, naar jeg undertager nogle ganske enkelte Medlemmer af Udvalget, ikke fundet nogen Tilslutning eller Understøttelse i Udvalget, saa at det ikke kunde nytte at føre denne Tanke videre frem. Derimod tror jeg, ligesom det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgtreds (Winther), at man ikke var saa meget langt fra i det Hele taget at kunne slutte sig til Tanken om, at en ret antagelig Sum skulde kunne gives til St. Croix som Hjælp under de nuværende vanskelige Forhold; men her er det da, at vi møde Kommissionsspørgsmaalet. Da jeg forrige Gang, — jeg tror, det var i Fredags otte Dage, — først omtalte Muligheden af en Tilbagevisning til Udvalget, tillod jeg mig at henvise til Usikkerheden af, at de vestindiske Forhold bleve gjorte til Gjenstand for en Undersøgelse af en Kommission, og at navnlig Alt, hvad der stod i Forbindelse med Dyrøret, blev undersøgt. Jeg henviste tillige til, at ogsaa Uddelingen af Pengemidler kunde foregaa gennem en saadan Kommission. Den høitærede Finansminister har i Dag bemærket, at det, der behøves, er hurtig Hjælp, altsaa Midler anviser pr. Telegraf herfra til Vestindien, og ikke Midler uddelte af en Kommission. Hvis der for Øvrigt var nogen Tilnærmelse fra de forskjellige Sider, saa tror jeg, at ogsaa dette er et Punkt, som man vilde kunne komme over; der vilde ganske vist være en Mulighed for at komme til en hurtig Uddeling ved strax at stille et vist Beløb til Regjeringens Disposition, hvorefter en senere Uddeling da kunne foregaa gennem en herfra udsendt Kommission. Den Form, som man har villet give Kommissionen — thi det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgtreds (Winther) er ikke ene om at tænke sig dette — er jo den, at Kommissionen skulde sammensættes dels ved Valg af Regjeringen og dels ved Valg af